

j e d a n

Ketrin Blum je rekla sebi da je sposobna za to. Samo mora da se usredsredi i koncentriše na to da što brže i što efikasnije završi taj posao.

Nije želela da razmišlja o tome kako nema mnogo iskustva. Ma, to je isto kao i vožnja bicikla. Kada se jednom nauči, nikada se ne zaboravlja. A, ako ovo mora da uradi da bi zadržala posao, onda neka bude tako.

Razmećući se hrabrošću i dostojanstvom jedva je uspevala da prikrije tremu i iznenada joj se više nije činilo toliko važnim da sačuva svoj odličan posao nagrađivane novinarke. Shvatila je da će, ako požuri, moći da išeta iz zgrade i stigne u Meksiko do ručka. A može i ime da promeni. I da ofarba kosu. I da se zaposli kao prodavačica takosa³ na nekom ćošku u centru Sijudad Huareza. Zar nije svakome potrebna promena posla s vremena na vreme?

Duboko je uzdahnula i odagnala tu misao. Prethodne sedmice napregla je svoje reporterske sposobnosti. Našla je članke iz

magazina, internet stranice, kao i knjige koje nose naslove poput „Nek zapršti” ili „Začinite svoj život”.

Pošto nije od onih žena koje dozvoljavaju da muškarac misli na sve živo, bila je mudra i kupila je nekoliko stvari za koje je smatrala da bi joj mogle zatrebati.

Bocu vina.

Neko posuđe koje je izgledalo baš moćno. *Ko bi rekao da su ljudi bili tako kreativni kada je u pitanju izgled posuđa?*

Začine.

Med.

Ulje.

Plus šargarepe i krompir.

I dalje nije mogla da veruje da Džulija očekuje od nje da kuva u programu uživo sa čovekom kojeg zovu „Goli kuvar”.

Kejt je duboko udahнула da bi se smirila, pomislila na tehnike opuštanja koje je naučila na kursu za suzbijanje stresa koji joj je firma uplatila – a koji nije uspešno završila – pa, zatim, poravnala kecelju.

Još nekoliko sekundi je prošlo pre nego što joj je konačno pošlo za rukom da zadrži osmeh na licu, pogledom obuhvatajući čisto beli prozor sa dijagonalnim rešetkama koji se nalazio ispred nje, zatim savršeno čistu sudoperu i šporet koji se sijao. Čak i pravi frižider. Mislila je na sve kada je planirala izgled ove kuhinje.

Zaboravićemo činjenicu da frižider nije uključen, da je izlazak sunca na prozoru naslikan i da su zidovi lažni. Jedino ringla zaista radi. Bez obzira na sve, televizijski studio za emisiju „Uživo s Kejt” nije mogao izgledati autentičnije čak i da su fotografisali deo prijatne unutrašnjosti nečijeg doma.

Međutim, sada to uopšte nije važno. Kako je ostalo samo tri minuta do početka programa, srce joj je zastalo kada je začula producentov glas iz slušalice.

„Kejt, imamo problem. Kuvar još nije stigao.”

Džulija joj se klela da će ova emisija o kujanju biti njena karta za uspon na top listi gledanosti. „*Nećemo dovesti tamo nekog matorog kuvara da pripremi ručak u emisiji "Uživo s Kejt", dovešćemo golog seksi kuvara. Žene će biti oduševljene!*”

Kejt baš nije uverena u to.

„Kako to misliš, još nije stigao? Mora da stigne, Pite. Potreban mi je.” Zamalo da joj glas postane piskutav, jer je već počela da paniči. „Ne mogu bez kuvara da napravim emisiju o kujanju.”

Kejt je s teškom mukom obuzdavala sve veću zabrinutost.

Činjenica br. 1: Ona nije borac.

Činjenica br. 2: Ako sebi nešto ponavlja dovoljno često, to se na kraju i obistini – ili bar tako kažu na kursu za suzbijanje stresa. Sada svakog trenutka očekuje da joj se obistini činjenica br. 1.

Ali, najvažnija je, kako je naznačila Džuliji, činjenica br. 3: Ona je sposobna žena koja je dostigla vrhunac u svom zanatu svojim veoma efektnim izveštajima.

Nažalost, postoji i veoma bolna činjenica br. 4: Gledaoci misle da je preterano ukočena i previše stroga. Ljudi iz ciljne grupe su upotreбили reči „stegnuta”, „kruta”, „nefleksibilna”. Jedna osoba bila je naročito nadahnuti i nazvala je „tvrdoglavo nepopustljivom”. To je prosto idealan opis koji baš može da je ohrabri.

Kejt nije htela da se preda i pokunji od srama. Ko bi rekao da neki nepoznati ljudi kojima se ona ne sviđa mogu da učine da se oseća tako loše?

Ovo ju je dovelo do jezive i stravične činjenice br. 5: Džulijina zamisao da iz jutarnjeg programa Kejt prebaci u emisiju „Uživo s Kejt” – pokušaj da prikaže drugo lice Ketrin Blum tako što će je naterati da pravi intervju i uključuje se u „nešto življe.” Ove nedelje treba da se uživljava u rad u kuhinji, njenoj najneomiljenijoj prostoriji u kući.

Njena majka je godinama imala ljubavne veze u kojima je nešto kuvala, u stilu „idi mi, dođi mi”. Kejt nikada nije znala da li će Meri Bet Reynolds, Blum, Fišer, Radli, Smit, Lombard pripremiti neko ekstravagantno jelo od pet delova ili neće pripremiti ništa. Kejt je još tada shvatila da je lakše napraviti sendviče sa puterom od kikirikija i jesti ispred TV-a. Zato danas nije spremna da bez kuvara vodi emisiju o kuvanju.

Kada se Kejt lecnula pred Džulijinim planom, ova ju je povukla u stranu.

„Srce”, razvukla je Džulija svojim teškim luizijanskum akcentom, uprkos činjenici da u Teksasu živi od svoje sedme godine, „moram da ti kažem. U ovom vremenu dovitljivih urednika i voditelja u čijim se emisijama gosti osećaju kao kod kuće, i sada kada mi tata više nije živ, ako ne porušiš te svoje zidove i ne pokažeš gledaocima da umeš da se zabavljaš, čak ću i ja teško moći da ubedim novu publiku da gleda tvoje emisije.”

Kejtin odgovor da ona nije kruta i zatvorena izmamio je kod veoma ženstvene Džulije samo jedno neženstveno frktanje.

Televizijsku kuću KTEX osnovao je i njome doskoro rukovodio Filip Bodro, veoma bogat čovek, Džulijin otac. Do dana smrti svoga oca Džulija se u posao umešala samo tako što je svojim dvema najboljim prijateljicama obezbedila da se tu zaposle odmah po završetku koledža, ali nije zaista radila na televiziji.

Sada svaka od njih ima dvadeset sedam godina; treća prijateljica je Kloi Sinkler, koja radi kao direktor ultraorganizovane televizije KTEX, dok je Ketrin urednik i voditelj. Džulija se trudi da bude tu za svakog kome je potrebna, sve dok to ne podrazumeva neki stvaran posao. Nije ona tu zbog novca. Naširoko se priča da je Džulija, kao jedina naslednica Filipa Bodroa, materijalno obezbeđena do kraja života.

Uz podjednaku dozu rešenosti i odlučnosti Kejt je prevazišla svoj strah. Sa kuvarom ili bez njega, rekla je sebi, ona je potpuno spremna. Naučila je recept napamet, tako da može da se koncentriše na postavljanje gomile „neobaveznih i zanimljivih” pitanja koje je pripremila, a da ne pominjemo verglanje spontanijih „dovrtljivih šala”, na kojima je radila nedelju dana. Jedino će morati sama da kuva, jaoj, i da ćaska sa kamerom.

„Dva minuta, trideset sekundi, a golog tipa još nema”, zakreštao joj je Pit u uvo. „Šta ćemo da radimo?”

Oboje su odahnuli kada su čuli Džulijin glas pošto je ušla u studio.

„Zdravo, dušice! Stiže Džulija da spase situaciju.”

Ali, kada se Kejt okrenula, spasitelji i kuvari su pali u zaborav. Sela bi na kuhinjsku visoku stolicu da joj kolena nisu drhtala od šoka kada je umesto Džulije, na visokim štiklama i kratkoj suknji, videla muškarca koji je svojom dominantnom pojavom i stasom ispunio njen vidokrug.

„Džes”, prošaputala je kada je povratila dah.

Džes Čapman, visok, crnomanjast i zgodniji nego što muškarac sme da bude.

„Iznenadenje!”, uzviknula je Džulija jednostavnu reč koja je odjekivala šupljim studijom.

Kejt ga je odmeravala, upijala njegovu visinu, smeđu kosu, gotovo crnu, koja mu je dosezala skoro do kragne, tamne oči koje su je odmeravale odozgo nadole oduzimajući joj dah i golicajući kožu. Izgledao je poput kauboja koji se pojavljuje iz tame, u belojoj košulji dugih rukava sa kragom pričvršćenom dugmadima, koja se sužavala pri kukovima i bila uvučena u uske, mekane farmerke marke „rengler” koje su mu isticale seksi prepone.

Obrazi su joj se zarumeneli kada je shvatila u šta gleda. Brzo je podigla pogled podsećajući se da treba da diše.

„Zdravo, Kejt.”

Ime joj je izgovorio dubokim prodornim glasom koji joj je kliznuo niz kičmu, a osmeh mu je zatitrao na uglu usana. Kada bi joj bio potreban dokaz, činjenica da ju je nazvao Kejt bila bi dovoljna da dokaže da Džes Čapman stoji ispred nje. Niko je ne zove Kejt. Samo Džes.

„Zar nećeš da mi poželiš dobrodošlicu?”, upitao je, a osmeh mu je skliznuo u jedan ugao usana.

Džulija ga je uhvatila ispod ruke. „Možeš li da poveruješ? Naš Džes se vratio. Nisam se mogla više iznenaditi kada sam jutros dolazila prilazom do zgrade, bacila pogled i videla ga kako stoji na ivičnjaku ispred tvoje kuće, Kejt. Samo stoji i gleda.” Započela je da objašnjava sa onim istim ushićenjem kako to uvek radi. „I liči, recimo, na manekena sa naslovnice. Zar ne izgleda sjajno?”

Reći da izgleda sjajno bilo je kao da za vreo letnji dan u Zapadnom Teksasu kažete da je topao, ali Kejt je jedva bila u stanju da sluša. Džes je ovde.

Rodila se i odrasla u kući pored njegove. Četiri godine je mlađa, i prvo što pamti je on. Džes je bio taj koji ju je uvek podsećao da nije ona kriva za majčinih pet razvoda. Džes, pored koga je nikada nije bilo sramota što joj se novi „otac” useljava u kuću. I Džes koji joj je dozvoljavao da spava u njegovom krevetu nakon što se ti novi očevi neizbežno isele i ostave njenu majku u očaju.

Kloi i Džulija bile su joj najbolje prijateljice, ali uz Džesa se uvek osećala da to može da preživi.

Sada je Džes poznat. Izvanredan igrač golfa. Njen Džes je, čak, postao i pomalo razuzdan.

Džes Čapman je postao zavodnik kojeg prati loš glas. Njegov smeli izazovni kež krasi kako naslovne strane popularnih časopisa, tako i nedeljne sportske emisije, a traže ga kako zbog njegovog lepog crnomanjastog izgleda i sramne reputacije, tako i zbog umeća u igranju golfa. Ali, pre tri nedelje sve to se promenilo. Nestašni dečko Džes Čapman postao je heroj.

Pitov glas joj je besno zujao u uhu. „Trideset sekundi do programa.”

Jedva da je registrovala njegove reči.

„Zdravo, Džes”, rekla je nežno.

Razgovori su se čuli sa svih strana, ali Džes se koncentrisao samo na nju. Oči su mu zasjale onim poznatim opuštenim sjajem dok je spuštao ruke u zadnje džepove farmerki. Delovao je zaintrigirano i iznenađeno, kao da ne shvata baš šta je ona to postala.

Uglovi usana mu se izviše još više, od čega joj je srce neočekivano reagovalo.

„Izgledaš... drugačije”, izjavio je.

Kejt je trepnula, vrativši se u realnost. „Društvo?” Ne lepo. Ne fenomenalno.

„Društvo, ali sjajno”, dodao je.

On misli da ona izgleda sjajno!

Onda se pribrala. Nije je briga šta on misli. Više je nije briga. I to otkad ga je pre pet godina videla na venčanju svoje sestre i njegovog brata, kada je došao u pratnji ne jedne pohotno lepe devojke, već dve. Suzan je kolutala očima na još jednu Džesovu divlju avanturu; Derek je stezao usne i bio natmuren. Naravno, broj njegovih pratilja većina prisutnih gostiju gotovo da i nije primetila, pošto Džes i nije mnogo dugo ostao. Čim su mlada i mladoženja rekli „da”, Džes je otišao.

Kejt nije trebalo da se iznenadi, niti da se razočara. Zato što je to ono što Džes najbolje radi. Odlazi.

Ketrin je preusmerila pažnju na šargarepe i krompire poređane na imitaciji šanka u njenoj lažnoj kuhinji, gde treba da radi ko zna šta bez ijednog kuvara u blizini. Onda se Džulija nasmejala na način koji nije slutio ni na šta dobro.

„O, bože”, rekla je oduševljeno, „imam savršenu ideju!”

„Petnaest sekundi!”

„Džes, možeš ti da kuvaš sa Kejt.”

„Ja?”

„On?”

„Biće divno, bolje nego da imamo pravog kuvara”, uzviknula je Džulija, pa sklopila dlanove. „Mada, ako želiš, možeš da se skinеш.”

Kejt se trгла, a Džesove obrve se spojile dok mu je đavolasti smešak nestajao sa prelepog lica.

„Dobro, dobro, možeš da ostaneš obučen”, pristala je Džulija i sama sa zločestim kežom na licu. „Znaš kakva je naša Kejt. Garantujem da zna recept kao svoj džep. Biće zabavno.”

Kejt je opsovala da će se ugušiti. Nikad nema one smeđe papirne kese kada vam je potrebna.

Pogledala je oko sebe tražeći Kloi, koja će, bez sumnje, stati na njenu stranu. Stidljiva, ali razborita Kloi sa svojom kosom do ramena i u pristojnim cipelama. Kloi, koja milosrdno spasava, Kejtina druga najdraža prijateljica, koja će razumeti da je takvo neočekivano iznenađenje zaista može zaprepastiti. Ali glavnog i odgovornog urednika televizije nije bilo na vidiku.

„Džulija”, rekao je Džes mučno, „ovo nije dobra...”

Svetla na sceni su se upalila i Džulija je skočila sa stolice. Džes i Kejt su se sledili; zurili su poput jelena kojeg su osvetlili farovi. Bilo

je jasno da ni Džes nije želeo ovo koliko ni Kejt. Ali, ako je Džulija bila zabrinuta zbog toga, onda to nije pokazivala.

Upravo kada je reditelj istupio i počeo da odbrojava sekunde prstima, Džulija je prošaptala: „Razbi ih, srce. Pokaži svetu da si iza te maske isto onoliko zabavna i prijatna kakva i jesi u prirodi.”

Kejt je osetila kako joj se u grlu skupljaju oprečna osećanja – ali nijedno nije bilo podstaknuto Džesovim psovkaama koje je progundao sebi u bradu.

Da li je ikada bila zabavna?

Odrastajući uz majku koja se ponašala više kao dete nego kao odrasla osoba, Kejt je naučila da bude odgovorna, sposobna. Organizovana. Dok je njena majka bila osoba koja misli samo na strast i uzbuđenje – sasvim suprotno od onoga kakva je Kejt postala.

Bez obzira na sve to, ne shvata kako se njen karakter može povezati sa zabavom. Sa dosadom – može. I, kao što rekoše anketirani gledaoci i ljudi iz ciljne grupe, „nepristupačna” je, čak i „preterano ukočena”. Zašto svet mora da se menja u njenoj emisiji i da od nje očekuje nešto novo i drugačije?

Kako vreme odmiče, prodavanje takosa u Meksiku zvuči sve bolje.

„Kejt!” Reditelj joj je viknuo u slušalicu. „U programu si!”

U tom momentu ona je progutala i strah i nervozu i sećanja. Čeka je emisija.

„Dobro jutro, Zapadni Teksase”, rekla je u kameru i nasmešila se. „Danas ćemo zakuvati atmosferu. A, imamo i specijalitet. Ali, ne mislim na hranu! Umesto iznenada sprečenog Golog kuvara, ovde je, niko drugi do čuveni bludni sin i zavodnik iz El Pasa Džes Čapman, koji je došao da nam pokaže da zna još neke stvari osim zamahivanja palicom.”

Kejt se zgurila kada je shvatila da je nenamerno dala dvostruko značenje svojim rečima. Pit joj je blebetao u uvo. Džes ju je streljao pogledom. A na ivici podijuma, Džulija se kikotala.

Ali još nešto ju je lupilo po čelu. Ovde je Džes Čapman. Čovek koji je pre tri nedelje spasio život jednoj ženi.

Koliko je samo puta na televiziji videla taj snimak? Svaka nacionalna televizijska mreža, da ne pominjemo čitavu gomilu kablovskih TV stanica, prikazivala je taj događaj. Uvek ista slika Džesa, odlučnog i oštrog izraza lica dok je nosio tu ženu ka lekarskom šatoru na Otvorenom prvenstvu Vestčestera.

Nakon toga, on nije želeo ništa da kaže o svom herojstvu. Jasno, ovaj čovek sa zadovoljstvom priča o svom zabavljanju sa ženama, ali ga ne interesuje da govori o njihovom spasavanju.

Ona može da ga navede da govori o tome. Navešće ga da podeli svoja osećanja baš u ovoj emisiji „Uživo s Kejt”.

U njoj se uzburkala ona stara novinarska strast. Panika i nervoza su iščezle. Bila je u elementu.

Ali, treba da bude prijatna. Ljubazna. Zabavna.

Da napravi priču koja će se dopasti publici?

Te dve misli vodile su pravu bitku u njenoj glavi, sve dok se nije odlučila za kompromis. Počeće lagano i opušteno, a onda će mu podstaći emocije.

Nasmešila se i upitala što je prijatnije i ljubaznije mogla: „Džes, reci nam gde si bio tokom ove tri nedelje otkako si postao nacionalni heroj?”

Džes joj je uputio pogled koji bi ubio neku slabiju novinarku. Ali ona se nije uplašila. Džulijin dah šištao je studijem praćen Pitovim dahtavim režanjem u njeno uho: „Treba da kuvaš, a ne da ispituješ gosta.”

Usledio je mentalni rat u njenoj glavi. Ugušila je stare navike i poževela da ga navede da kaže nešto, bilo šta, o onome što se desilo. Ali izgubiće posao ako upropasti ovu emisiju.

Smešeći se stegnutih zuba, rekla je: „Nadam se da umete da kuvate zato što ćemo danas da smučkamo jedno izvanredno jelo!”

Govoreći sebi da nije kukavica, uzela je nož, shvativši da će sama morati da secka. Ali, kada je pokušala da u isto vreme časka i secka, samo joj je pošlo za rukom da poput rakete lansira pola šargarepe sa šanka. Taj deo se zaustavio na crnoj kožnoj cipeli jednog kamermana.

„Oh.” Iskrivila je lice i panika je ponovo počela da je hvata. „Oh”, ponovila je, mozak joj se zaglavio kao pokvarena ploča.

Džes ju je gledao još jednu dugu sekundu pre nego što je promumlao nešto za šta bi se zaklela da nije baš prigodno. Onda joj je izvukao nož iz ruke zauzdanom snagom koja mu se mreškala u ispruženim rukama poput električne struje.

„Ja ću seckati, ti mešaj”, naređivao je.

Mozak joj je proradio. Trebalo bi da bude opuštena, ali dok on stoji kraj nje, tako sposoban, i vlada situacijom, a ona ne može čak ni šargarepu da isecka, a kamoli da obavlja svoj posao onako kao bi želela, to joj nikako ne polazi za rukom. „Znam ja da kuvam”, izjavila je, pa nervozno zgrabila jedan paradajz.

Iznenadio ju je kada ju je uhvatio za ruku i zadržao je u toj poziciji pre nego što je mogla da ode. Pogledao ju je, ovoga puta stvarno ju je pogledao, i bila je uverena da je video da se uspaničila.

Promenio je izraz lica, i, izgleda, uzdahnuo. Nakon jedne sekunde, prošao je rukom kroz svoju tamnu kosu i onaj njegov

prijatni osmeh lagano mu se vratio, „Ti da kuvaš? Mislim da si zaboravila sa kim razgovaraš.”

To je sve što je rekao, samo to, publici nerazumljivo, ali njoj sasvim jasno. Bio je prisutan uvek kada je pokušavala da donese hranu na sto kada to nije radila njena majka.

Kao da nema kamere, on posegnu rukom i namesti joj jedan pramen duge kovrdžave kose iza uha. Tako visok i širokih ramena ulivao joj je osećaj sigurnosti. „Koliko te ja znam”, govorio je da samo ona čuje, „ti nisi osoba koja lako odustaje. Uspećeš ti u ovome.”

Kejt nije mogla da veruje kada joj se grlo steglo zbog glupavog naleta zahvalnosti. E, ovakvog Džesa ona poznaje. Džesa koji se ne razmeće svojim lošim ponašanjem niti se ponosi time koliko je recki zabeležio na stubu iznad kreveta.

Ali samo trenutak kasnije, kada se on naglo udaljio od nje kao da ne želi njenu zahvalnost, i svaki gram zahvalnosti je ispario. Na trenutak je zurio u nju pre nego što se na silu nasmešio onim svojim poznatim osmehom sa naslovnice. „Pazi, dušo”, dodao je razvlačeći reči svojim teksaškim akcentom. „Ne možeš da se ponašaš tako grubo.”

Nakostrešila se, ali je tek onda shvatila kako steže jadni paradajz tako snažno da je on morao da joj ga oduzme.

„Ne možeš da ih bacaš okolo niti da budeš gruba prema njima.” Obuhvatio je sočan okrugli paradajz poput ljubavnika. „Moraš da ih držiš u ruci”, prešao je palcem preko nežne kože tako da joj je telo zatreperilo od tog dodira, „i da nežno postupaš sa njima.”

Otvorila je usta. Zagrcnula se pa brzo izmešala svoje podsetnike da bi mu uzvratila na dovitljiv način. Ali nije bilo nikakvog odgovora na reči: postupati, bacati ili grubo se ponašati.

Mora da je izgledala onoliko postićeno koliko se i osećala, zato što je on iskrivio usta i dodao: „Srećice, govorimo o paradajzu”. Pa zatim namignuo u kameru.

Postićenost se pretvorila u poniženost. Ali, nije imala prilike da odgovori, mada nije imala pojma ni šta bi rekla, pošto joj je Pit zašištao u uho da bolje stavi pile u lonac ako planiraju da privedu recept kraju pre nego što počnu vesti u šest.

Blago poskočivši, uzela je komad živine koji je, hvala bogu, stigao već isečen. Predala ga je Džesu.

„Da li bi mogao da zagreješ meso?”

Džes je zainteresovano podigao obrvu.

Srce joj je stalo. „Mislim, stavi meso na vatru ... Ne, nego, stavi pile u tiganj.” Bože, zvuči patetično. On samo treba da stoji pored nje i ona se već pretvara u smetenu tinejdžerku. Nikada nije bila pristalica primene nasilja, ali bi ga lako mogla ubiti baš ovde u emisiji koja ide uživo.

Srećom, on se samo zakikotao. Uzeo je pile, spustio ga na vrelo ulje, pa joj se približio uopšte ne pokazujući osećanja.

Džes se nakezio opušteno, i, dok je aranžirao pile, odavao je utisak sposobnog i muževnog čoveka. „Znaš onu poslovicu, zar ne, Kejti? Najbrži put do muškarčevog srca...”

„Jeste da mu grudi probodete nekim ostrim predmetom?”, rekla je kao iz topa.

Džes je zabacio glavu i nasmejao se, a taj zvuk se razlegao visokom prostorijom. „Izgleda da moja slatka Kejti još uvek ne podnosi ničija sr...” Pogledao je u kameru, čitava ekipa je zadržala dah iz straha da će reći nešto nepogodno za jutarnji program – pa je rekao: „Ničije gluposti.”

Kejt je bila uverena da je svaki gledalac u prečniku od sto pedeset kilometara mogao da čuje uzdah olakšanja koji je odjeknuo studijom.

Ako je i primetio, Džes to nije pokazivao. Obrisao je ruku o mokr ubrus. A svaki osećaj olakšanja je brzo nestao kada je on stao iza nje, obgrlio je i rekao, „Dozvoli da ti pokažem kako se to radi.”

Obraze joj je oblila vrućina, vrućina koja nije imala nikakve veze sa ringlom koja je bila uključena na najjače. Prešao joj je rukama preko mišica, onom zauzdanom silinom koju je kontrolisao samo u tom delu tela, pre nego što joj je nežno spustio nož na dlan. „Samo nemoj da ti pada na pamet da mi ga usmeriš ka srcu”, rekao je.

Kejt je mogla da oseti zapanjenost svih prisutnih u TV stanici KTEX zbog Džesovog uglađenog šarma.

Onda su počeli da seckaju.

„Da li sam ti rekao koliko si me impresionirala intervjuom sa Džordžom Vašingtonom kada je poslednji put posetio naš grad?”

Bacila je pogled ka njemu, obrativši vrlo malo pažnje na kompliment. „Kada si ti bio ovde?”

Zakikotao se i uputio joj pogled koji je govorio da poenta nije u tome. Premda je odgovorio sledećim rečima: „Da li sam ti nedostajao, Kejti?”

U trenutku je postala napeta. „Sasvim sigurno nisi.”

Pit joj je viknuo u uho: „Prestani da bleneš u tog kauboj a i uvijek prokleta jelo!”

Zaklela bi se da je Džes čuo Pitove reči zato što je usledilo sledeće: Džes joj je oteo podsetnicu sa receptom i prionuo na posao. Seckanje, sečenje i ćaskanje okončao je poput profesionalca. Čak je pogledao i njen spisak domišljatih odgovora, i nakon što je malo

podigao obrvu, ponudio joj je uvode, tako da može da deluje kao da je zabavna i smešna, čemu se ona i nadala.

Kada su, konačno, došli do kraja, ona je želela da ga zagrli i da mu zahvali što ju je spasao, ali nije bila dovoljno odlučna.

Kada je bilo samo petnaest sekundi do kraja emisije, okrenula se ka Džesu. „Hvala što si bio gost u mojoj emisiji.”

Džes je podigao zamišljeni šešir, a zatim joj je poljubio ruku. „Zadovoljstvo je samo moje”, rekao je uz svoj poznati osmeh. Bilo joj je potrebno nekoliko sekundi da se pribere.

Ciknula je i okrenula se ka kameri, i gotovo umrla jer je znala da su joj obrazi sigurno rumeni. Ona, nagrađivana autorka veoma efektnih priča, crveni kao tinejdžerka. „Nadam se da ćete nas gledati i sledeće nedelje kada idem u Tamblvud Treilz da porazgovorim sa jednom velikom zvezdom rodea.”

Lampica na vrhu kamere se ugasila privevši emisiju kraju.

Džulija je uletela. „Deco, bili ste odlični! Savršeni! Kejt, ta nevina stidljivost kao u srednjoškolke baš nadahnjuje! A, ti, Džese, đavole jedan. Šta kažeš na posao sa punim radnim vremenom? Zamislite samo koliko bismo mogli da postignemo kad biste vas dvoje vodili emisije.”

Svaki gram Džesove veselosti je ispario, a vilica mu se stegla. „Ne, hvala, Džuls. I, potpuno sam siguran da ne želim da me na taj način staviš u žižu. Vratio sam se ovde da bih pobegao od štampe.”

Džulija ga je pogladila po mišici. „Stvarno? Da li, onda, planiraš da se kriješ u hotelu dok si ovde?”

On je slegnuo ramenima. „Planirao sam da odsednem kod Dereka i Suzan, ali to nije ispalo baš najbolje. Još ne znam gde ću odsesti.”

„Ooooo!”, uzviknula je Džulija. „Ni reči više! Imam savršenu ideju da te izvučem iz žiže interesovanja”, dodala je glasom tako glatkim poput čaše burbona sa medom zagrejanom između šaka. „Znam da Kejt neće imati ništa protiv.”

Dugogodišnje iskustvo u druženju sa ovom devojkom upozorilo je Kejt da Džulija nešto smeri. Išezla je svaka mrvica topline i čuđenja, uzbuđenja i trijumfa. Oči su joj se suzile. „Neću imati ništa protiv čega, Džulija?”

„Pa, srce, savršeno rešenje je da Džes odsedne u kući za goste.”

Ketrin se ukipila i zurila u svoju najbolju prijateljicu, dok joj je srce kucalo nekako čudno odsečno. „Ti nemaš kuću za goste, Džulija”, izgovorila je pažljivo.

„Znam, srećice. Ali, ti imaš. Imaš drvenu kućicu iza kuće.”

Kejt je rekla sebi da nije dobro razumela. Džes ne može da odsedne u toj kućici – ona ne želi da joj on bude u blizini. Imala je neverovatnu nepogrešivu naviku da joj remeti život. A sada joj najmanje treba da njen svet nešto uzdrma iz orbite koju je pažljivo čuvala. „O čemu ti to pričaš?”

„Džes treba da odsedne kod tebe.”

To nije bio odgovor koji je želela. „U mojoj kući?”

„U tvojoj kući za goste.”

Džes je stavio šake na lažnu ploču šanka. „Slušaj, Džuls...”

„Džes, ti si deo porodice”, ubacila se Džulija upućujući Kejt ljutit pogled. „Zar ne, srce?”

Kejt je pogledala u Džuliju, pa u Džesa, u besan izraz lica njene najbolje prijateljice i njene ljubičaste oči pune prekora, pa u, zaklela bi se, Džesov iznenađujuće ranjiv, mračan, zamišljen izraz lica – zbog kojih nije mogla da uradi ništa drugo do da se nasmeši najbolje što može.

Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo.

„Naravno”, uspela je da izgovori slabašno. „Dobrodošao si da odsedneš u kući za goste.”

„Super. Onda je sve sređeno.” Džulija ga je uhvatila za ruku. „Džes će odsesti kod Kejt.”